

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยและแนวทางแก้ไข

ครรชิต มัลย์วงศ์ ราชบัณฑิต

๓ เมษายน ๒๕๖๐

ปัญหาภาษาไทยเป็นหัวข้อที่มีครูบาอาจารย์และผู้สนใจยกขึ้นมากล่าวถึงกันมากมาย โดยเฉพาะมีผู้แสดงความเห็นในสื่อต่างๆด้วยความห่วงใยมากเช่นเดียวกัน. ปัญหาที่พบเห็นในฐานะที่ผู้เขียนต้องทำงานเกี่ยวข้องกับหน่วยงานราชการหลายแห่งก็คือ ผู้ปฏิบัติงานในภาครัฐจำนวนมากสรุปประเด็นเรื่องต่างๆไม่เป็น, เขียนรายงานการประชุมไม่ได้, อธิบายเรื่องราวต่างๆไม่เป็น, ไม่เข้าใจความหมายของคำไทยและคำที่เกิดขึ้นใหม่อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความผิดพลาดในการนำคำเหล่านั้นมาใช้, การไม่รู้จักใช้คำที่เหมาะสมให้ถูกต้องกับสถานการณ์และบริบท ฯลฯ. ผู้เขียนเชื่อว่าอาจจะเคยมีผู้ศึกษาวิจัยจำแนกปัญหาการใช้ภาษาไทยเอาไว้แล้ว แต่ผู้เขียนไม่มีเวลาจะสืบค้นว่ามีใครศึกษาไปบ้างแล้ว. ถ้ายังไม่มีใครวิจัย ก็ขอเสนอให้เป็นงานวิจัยสำคัญที่ควรจะรีบเร่งทำเพื่อหาทางแก้ไขโดยเร็ว.

ก่อนจะอ่านบทความนี้ต่อไป ผู้เขียนขออธิบายก่อนว่า บทความนี้ตั้งใจเขียนโดยใช้เครื่องหมายวรรคตอน. บทความและหนังสือภาษาไทยจำนวนมาก โดยเฉพาะทางด้านวิชาการนั้น เมื่อไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนกำกับแล้ว ทำให้อ่านเข้าใจได้ยากมาก. ยิ่งหนังสือที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศด้วยแล้ว การไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนทำให้สับสนได้ง่าย เพราะเป็นการแปลจากต้นฉบับที่ละประโยค. เมื่อนำประโยคมาเรียงต่อกันโดยไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน ก็ทำให้เนื้อความที่ต่อเนื่องกันนั้นเกิดความสับสนว่าเป็นเรื่องของประโยคแรกหรือประโยคหลัง.

บทความนี้ต้องการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทยของคนไทยปัจจุบันนี้ในอีกแง่มุมหนึ่ง โดยเฉพาะประเด็นที่ผู้เขียนเห็นว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาภาษาไทย. ต่อจากนั้นผู้เขียนจะนำเสนอแนวทางในการแก้ไขสาเหตุของปัญหาดังกล่าวด้วย. อย่างไรก็ตาม

การแก้ไขประเด็นปัญหาที่กล่าวถึงในบทความนี้อาจจะไม่เพียงพอที่จะทำให้ปัญหาภาษาไทยหมดไป แต่ผู้เขียนเชื่อว่า วิธีการที่เสนอแนะนี้น่าจะช่วยแก้ไขให้คนไทยสื่อสารกันด้วยภาษาไทยได้ชัดเจนและตรงกับสาระที่ต้องการสื่อสารจริงๆด้วย.

ประเด็นปัญหาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

คนไทยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารระหว่างกันมานานแล้ว. ตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน คำที่ใช้ในภาษาไทยได้เพิ่มพูนมากขึ้นจนอาจกล่าวได้ว่า หากคนไทยยุครัชกาลที่ห้ามีชีวิตอยู่แล้วคงไม่สามารถอ่านข่าวในหนังสือพิมพ์ทุกวันนี้รู้เรื่อง. คำไทยที่รับมาจากคำในภาษาต่างประเทศนั้นปรากฏมีตั้งแต่เมื่อคนไทยเริ่มรู้จักจารึกเรื่องราวต่างๆลงในศิลาจารึกแล้ว. คำในภาษาต่างประเทศที่คนไทยยอมรับมาใช้มากที่สุดคือ คำภาษาบาลี, ภาษาสันสกฤต ภาษาเขมร และ ภาษาจีน. เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็รู้กันคืออยู่แล้วว่าเป็นอิทธิพลของศาสนา วัฒนธรรม และ คนเชื้อชาติต่างๆ ที่เข้ามาอยู่ในสังคมไทยนั่นเอง. คำไทยเพิ่มพูนมากขึ้นเมื่อถึงยุคเปลี่ยนแปลงการปกครอง ซึ่งต้องเริ่มคิดคำใหม่ๆ สำหรับใช้ในด้านการเมืองการปกครอง. คำเหล่านี้แม้จะมาจากแนวคิดการเมืองที่มาจากทางประเทศตะวันตก แต่ก็มีทั้งที่เป็นคำไทยแท้ เช่น นักการเมือง, ฝ่ายค้าน, การออกเสียง และคำที่บัญญัติขึ้นจากภาษาอื่น เช่น รัฐสภา, รัฐธรรมนูญ, รัฐมนตรี, ญาติ. ครั้นมาถึงปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีสารสนเทศและระบบสื่อสารโทรคมนาคมที่ก้าวหน้าทำให้คนไทยได้รับรู้วิทยาการใหม่, อุตสาหกรรมหลากหลายรูปแบบ, การพาณิชย์และธุรกิจ, การรักษาพยาบาล และ วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับชีวิตต่างๆ นานา ตั้งแต่แฟชั่น, อาหาร, ดนตรี, ภาพยนตร์ ฯลฯ. ผลของการรับรู้เหล่านี้ทำให้คนไทยต้องยอมรับภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มาใช้โดยการเขียนทับศัพท์เดิมบ้าง หรือบัญญัติคำไทยขึ้นใช้ใหม่บ้าง. คำไทยที่คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของราชบัณฑิตยสถานในอดีตบัญญัติขึ้นโดยไม่ทับศัพท์เดิมนั้นมีทั้งที่บัญญัติโดยใช้คำไทยแท้ เช่น reengineering บัญญัติว่า รื้อปรับระบบ ส่วน ที่บัญญัติโดยใช้คำภาษาบาลีก็คือ globalization ซึ่งบัญญัติว่า โลกาภิวัตน์. อย่างไรก็ตาม มีคำใหม่จำนวนมากที่ต้องใช้วิธีทับศัพท์เพราะสื่อสารได้ชัดเจนกว่าการบัญญัติคำขึ้นใหม่ เช่น software บัญญัติว่า ซอฟต์แวร์ และ hardware บัญญัติว่า ฮาร์ดแวร์. สองคำหลังนี้มีผู้ที่เถลือเถลกันต่อไปว่า คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ ได้บัญญัติว่า ละมุน

ภักดิ์ และ กระด้างภักดิ์. เรื่องนี้ไม่เป็นความจริงแต่ประการใด. อย่างไรก็ตาม การที่เล่าลือกันในเชิงขบขันนั้นยังสะท้อนปัญหาการใช้ภาษาไทยอีกประการหนึ่ง นั่นก็คือ การไม่ตรวจสอบกับหลักฐานที่แท้จริงคือหนังสือบัญญัติศัพท์และพจนานุกรมของราชบัณฑิตยสถาน.

การที่ภาษาไทยต้องยอมรับคำภาษาต่างประเทศมาบัญญัติขึ้นมาเป็นคำไทย หรือนำมาทับศัพท์เพื่อเขียนโดยใช้ตัวอักษรไทยนั้น อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นเพราะต้องการให้คนไทยสามารถสื่อสารเรื่องเหล่านี้ให้เข้าใจตรงกันนั่นเอง. เมื่อพิจารณาจากวัตถุประสงค์ว่า การมีภาษาใช้ก็เพื่อให้สื่อสารกันได้แล้ว เราก็อาจจะกล่าวต่อไปได้ว่า ปัญหาของการใช้ภาษาก็คือปัญหาที่ทำให้เราไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหรือสื่อสาระให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารนั่นเอง.

ปัญหาดังกล่าวข้างต้นนี้มีอยู่หลายประเด็นด้วยกัน แต่ในที่นี้ขอกกล่าวถึงเพียง 6 ประเด็น ดังนี้...

1. การใช้สื่อสังคมมีผลกระทบต่อการใช้สื่อสารภาษาไทยโดยตรง
2. การไม่เข้าใจความหมายของคำไทย โดยเฉพาะคำใหม่ๆ
3. การขาดพจนานุกรมภาษาไทยที่ให้ความหมายของคำต่างๆ ได้อย่างชัดเจน
4. การขาดความสามารถในการเขียนภาษาไทย
5. การไม่ใช่เครื่องหมายวรรคตอน
6. การใช้โปรแกรมประมวลคำพิมพ์ข้อความ

ต่อไปนี้จะได้นำปัญหาข้างต้นนี้มาขยายความว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้ส่งสารเป็นภาษาไทยและผู้รับสารนั้นได้อย่างไร.

การใช้สื่อสังคมมีผลกระทบต่อการใช้สื่อสารภาษาไทยโดยตรง

ความก้าวหน้าทางด้านระบบสื่อสารโทรคมนาคมและคอมพิวเตอร์ ทำให้เกิดระบบอินเทอร์เน็ตที่ทำให้คนทั่วโลกสามารถสื่อสารและส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ถึงกันได้อย่างรวดเร็ว.

ความก้าวหน้าของระบบอินเทอร์เน็ต ทำให้เกิดระบบเว็ลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web) ที่ทำให้หน่วยงานห้างร้านสามารถให้ข่าวสาร, ภาพถ่าย, ภาพวิดีโอ และเปิดเผยข้อมูลข่าวสารต่างๆของตนให้แก่หน่วยงานภายนอก, พันธมิตร, คู่ค้า, ลูกค้า และ ประชาชนทั่วไปรับทราบด้วย. การมีระบบเว็ลด์ไวด์เว็บ ได้ทำให้เกิดธุรกิจแนวใหม่ที่เรียกว่า ธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งในภาษาอังกฤษเขียนย่อๆ ว่า e-Business และ e-Commerce. นอกจากนั้นยังทำให้เกิดนวัตกรรมการสื่อสารเชื่อมโยงกันเป็นกลุ่มระหว่างเพื่อนฝูง, ระหว่างผู้ทำงานร่วมกัน, ระหว่างผู้สนใจเรื่องเดียวกัน, ระหว่างผู้ต้องการแลกเปลี่ยนข่าวสารรูปภาพระหว่างกัน ฯลฯ. นวัตกรรมนี้ก็คือเครือข่ายสังคม (Social network) และ สื่อสังคม (Social media). การใช้เครือข่ายสังคมยุคแรกๆ นั้นเน้นอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ทั้งที่เป็นแบบตั้งโต๊ะและแบบถือติดตัวไปใช้งานในที่ต่างๆได้. ครั้นต่อมาเมื่อมีผู้พัฒนา สมาร์ทโฟน หรือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งใช้วงจรคอมพิวเตอร์เป็นตัวประมวลผลและมีความสามารถในการทำงานส่วนตัวได้มากมายหลายอย่างแล้ว ผู้สนใจใช้เครือข่ายสังคมจึงเปลี่ยนมาใช้สมาร์ตโฟนเป็นเครื่องมือมากยิ่งขึ้นกว่าการใช้คอมพิวเตอร์. ที่สำคัญก็คือการเกิดงานประยุกต์ใหม่ๆ ในเครือข่ายสังคมที่เอื้อต่อการใช้สมาร์ตโฟนเพิ่มมากขึ้น เช่น ระบบไลน์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ส่วนแล้วแต่ใช้ระบบไลน์กันอย่างกว้างขวาง.

การใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งมีขนาดเล็กทั้งส่วนที่เป็นหน้าจอแสดงผล และ ส่วนที่ใช้เป็นแป้นพิมพ์นั้น มีผลกระทบต่อการใช้สื่อสังคมยุคใหม่มาก. ประเด็นสำคัญก็คือ ผู้ต้องการส่งข้อความผ่านระบบไลน์นั้น ต้องการสื่อความคิดเห็นต่างๆได้รวดเร็ว ดังนั้นจึงนิยมส่งเป็นภาพการ์ตูนหรือภาพถ่าย. ถ้าหากภาพเหล่านั้นสื่อความคิดเห็นที่ต้องการไม่ได้ ผู้ส่งสารก็ต้องส่งเป็นข้อความซึ่งทำได้สองวิธี. วิธีหนึ่งคือพิมพ์ข้อความลงในอุปกรณ์โทรศัพท์มือถือ (หรือคอมพิวเตอร์) ด้วยตัวเอง และ วิธีที่สองก็คือการพูดเป็นภาษาไทยเพื่อให้โปรแกรมรู้จำเสียงพูดแปลงเสียงนั้นเป็นข้อความ. การใช้วิธีที่สองนั้น ข้อความจะถูกต้องหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของโปรแกรมที่ใช้. ส่วนการใช้วิธีแรกนั้น ความถูกต้องของข้อความ ขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยของผู้ส่งสาร รวมกับความสามารถที่จะใช้มือ (หรือปากกา) จิ้มปุ่มอักษรได้อย่างถูกต้องตามอักขระวิธี. ผู้ส่งสารที่ชอบพิมพ์ข้อความเองนั้นนิยมใช้คำย่อเพื่อลดเวลาพิมพ์ข้อความ. คำย่อนี้

มีทั้งส่วนที่เป็นชื่อย่อที่รู้จักกันทั่วไป เช่น ชื่อย่อของหน่วยงาน และชื่อย่อที่ตกลงใช้กันในกลุ่ม. การใช้คำหรือชื่อย่อในกลุ่มเล็กๆ นั้น บางครั้งก็แพร่ออกไปนอกกลุ่ม จนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย และในที่สุดก็กลายเป็นคำใหม่ในสังคมไทยไป.

การย่อคำยาวๆ ให้สั้นลง, การเปลี่ยนคำเดิมเป็นคำใหม่, การคิดคำแปลกใหม่ขึ้นในการใช้ไลน์, จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และสื่อสังคมนั้น มีผู้กล่าวว่าเป็นปัญหาของภาษาไทย. แต่ในความเป็นจริงแล้ว เรื่องเหล่านี้เป็นการคลี่คลายตามปกติของทุกภาษา. ถ้าหากเราต้องการใช้ภาษาในการสื่อสารให้เข้าใจความหมายได้อย่างถูกต้องแล้ว วิธีการของราชบัณฑิตยสถาน (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็น ราชบัณฑิตยสภา) ก็ถูกต้องแล้ว คือจัดทำพจนานุกรมศัพท์ใหม่ขึ้นให้ทันต่อความคลี่คลายและการใช้คำใหม่ๆ เหล่านั้น.

ปัญหาที่อาจจะสำคัญกว่าก็คือ การพยายามให้ผู้ใช้ไลน์, จดหมายอิเล็กทรอนิกส์, และ สื่อสังคม สามารถสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง, มีจริยธรรม, และ มีวิจารณญาณในการส่งข้อความต่อให้คนอื่น. ที่สำคัญเหนืออื่นใดก็คือ จะต้องทำให้ผู้รับสารจากสื่อสังคมเหล่านี้ มีความสามารถในการอ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ว่า ข้อความที่ได้รับนั้นน่าเชื่อถือแค่ไหน และหาทางป้องกันไม่ให้ผู้ใกล้ชิดเชื่อถือในข้อความเหล่านั้น.

หน้าที่นี้คงจะต้องกำหนดให้เป็นความรับผิดชอบของครูบาอาจารย์ในโรงเรียนทุกแห่ง โดยเฉพาะที่มีผู้ใช้สื่อสังคมกันมาก. นั่นก็คือ จะต้องพัฒนาวิชาว่าด้วยการใช้สื่อสังคมอย่างมีวิจารณญาณและไม่เกิดความเล็งที่จะเกิดภัยอันตรายต่างๆ ที่มาจากผู้ไม่หวังดีหรือผู้ที่ต้องการปกปิดลอกหลอกลวง.

การไม่เข้าใจความหมายของคำไทย โดยเฉพาะคำใหม่

คำในภาษาไทยจำนวนมากประกอบด้วยการนำอื่น ๆ มาเรียงต่อกันเข้าเป็นคำใหม่. บางคำก็นำมาเรียงต่อกันได้อย่างถูกต้อง แต่บางคำอาจจะมีปัญหาได้ เช่น “รถโดยสารประจำทางปรับอากาศ”. ในตอนแรกนั้นมีคำว่า รถ ก่อน. คำนี้ทุกคนทราบความหมายแน่. ต่อมาก็มีคำว่า รถโดยสาร ซึ่งหากกระจายคำออกมา ก็จะได้คำว่า รถ, โดย, และ สาร. คำว่า โดย นั้นพจนานุกรมฉบับ

ราชบัณฑิตยสถานให้ความหมายว่า ค้วย, ตาม และ ให้ความหมายของคำว่า โดยสาร ว่า อาศัยไป ค้วย, เดินทางไปโดยยานพาหนะโดยเสียค่าเดินทาง. ค้วยเหตุนี้ รถโดยสาร จึงหมายความว่า รถที่รับส่งผู้คนโดยเก็บค่าเดินทาง. ต่อมาเมื่อมีรถโดยสารเล่นประจำเส้นทางต่างๆ ก็เลยเรียกให้ชัดว่าเป็น รถโดยสารประจำทาง. ขอให้สังเกตด้วยว่า ยังมีรถโดยสารอีกประเภทหนึ่งที่เล่นไปไหนมาไหนโดยไม่ได้ประจำทาง. ตัวอย่างที่เห็นชัด ก็คือรถสองแถวที่ให้บริการในต่างจังหวัด. รถเหล่านี้มีชื่อเรียกเป็นทางการว่า รถโดยสารไม่ประจำทาง. รถโดยสารประจำทางยุคแรกยังไม่ได้ติดเครื่องปรับอากาศ ต่อมาก็มีการติดตั้งเครื่องปรับอากาศในรถโดยสารประจำทางเพื่อให้ผู้โดยสารนั่งรถด้วยความสบายขึ้น ดังนั้นจึงเกิดคำว่า รถโดยสารประจำทางปรับอากาศ.

ถ้าไม่คิดอะไรมากก็ไม่มีปัญหาอะไร. แต่ถ้าหากคิด ก็จะเกิดคำถามว่า รถโดยสารที่ปรับอากาศด้วยแต่ไม่ประจำทางจะเรียกอย่างไร. ในกรณีเช่นนี้ การเรียก *รถโดยสารประจำทางไม่ปรับอากาศ* ก็อาจจะไม่ถูกต้อง. เพราะคำว่า *ปรับอากาศ* นั้นเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับ *รถ* ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ *ทาง*. คำที่ถูกต้องกว่าน่าจะเป็น *รถโดยสารปรับอากาศประจำทาง* เพราะเราสามารถนำมาใช้เป็นคำว่า *รถโดยสารปรับอากาศไม่ประจำทาง* ได้ด้วย.

นี่เป็นตัวอย่างของการไม่เข้าใจความหมายของคำ และ การนำมาเรียงต่อกันเป็นคำใหม่ให้สื่อสารได้อย่างถูกต้อง.

คราวนี้มาพิจารณาคำใหม่ที่ใช้กันกว้างขวางบ้าง. มีคำถามว่า จะมีคนไทยสักกี่คนที่เข้าใจความหมายของคำ โลกาวัดน์, สมัชชา, อนุญาโตตุลาการ, ประองคอง, หรือ ประชาพิจารณา อย่างแท้จริง. คนไทยจำนวนมากล้วนเคยได้ยิน และ อาจจะใช้คำเหล่านี้โดยไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริง. เมื่อพูดออกมานั้น ผู้พูดก็คงจะใช้คำเหล่านี้ในความหมายที่ตนเข้าใจ ส่วนผู้ได้ฟังก็อาจจะคิดตามความหมายที่ตนเข้าใจ ซึ่งอาจจะแตกต่างออกไปก็ได้. เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่างคนต่างก็จะสื่อสารไม่เข้าใจกัน และ อาจจะเกิดปัญหาได้.

ความจริงแล้ว ปัญหานี้ไม่ได้เกิดกับเฉพาะคำใหม่เท่านั้น. คำไทยที่ใช้มานานนั้นก็มีจำนวนมากที่มีความหมายลึกซึ้ง แต่เราก็อาจจะไม่ทราบความหมายที่ครอบคลุมหรือลึกซึ้งมากนักก็

ได้. ยกตัวอย่างเช่น คำว่า เสี่ยง นั้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายค่อนข้าง ยืดเยื้อว่า

เสี่ยง ๑น. ส่วนย่อยที่แตกออกจากส่วนใหญ่ เช่น เขาทำแจกันแตกแตกเป็นหลายเสี่ยง.

เสี่ยง ๒. ก. ลองเผชิญดู, ลองทำดูในสิ่งที่อาจให้ผลได้ ๒ ทาง คือ ดีหรือไม่ดี แต่หวังว่าจะ ได้ผลทางดี เช่น งานนี้ไม่แน่ใจว่าจะทำสำเร็จหรือไม่ ต้องเสี่ยงทำดู. **เสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม ก.** ลองทำ โศโดยเชื่อว่าสุดแต่บุญหรือบาปจะบันดาลให้เป็นไป เช่น ลองเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมของเด็กกำพร้ามา เสี่ยงดู ถ้าเขามีบุญก็จะได้ดีต่อไป.

เสี่ยง ๓. ก. มีโอกาสจะได้รับทุกข์หรืออันตรายเป็นต้น เช่น พูดย่างนี้เสี่ยงคุกเสี่ยงตาราง. **เสี่ยงชีวิต ก.** ขอมทำสิ่งที่อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต เช่น ทหารเสี่ยงชีวิตเข้าสู้กับระเบิด. **เสี่ยงภัย ก.** ทำลงไปโดยไม่เกรงอันตราย เช่น ตำรวจดับเพลิงเสี่ยงภัยเข้าไปช่วยคนที่ติดอยู่ในบ้านที่ไฟกำลัง ไหม้.

เสี่ยง ๔. ก. ตั้งจิตอธิษฐานใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเครื่องเสี่ยงเพื่อทราบความเป็นไปในอากาศ ของตนหรือผู้อื่น, ถ้าใช้เทียนเสี่ยง เรียกว่า เสี่ยงเทียน, ถ้าใช้ดอกบัวเสี่ยงเรียกว่า เสี่ยงดอกบัว, โดย ปริยาย หมายถึงอาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้น เช่น เสี่ยงบุญ, เสี่ยงบารมี, เสี่ยงโชค, เสี่ยงวาสนา, เสี่ยง ทาย ก. หากำทำนายโชคชะตาของตนจากสลากหรือใบเชิยมซีโดยการสั่นดิวหรือ โยนไม้เสี่ยงทาย เป็นต้น.

น่าสนใจว่า ในด้านการเงิน, การประกันภัย และการรักษาความมั่นคงปลอดภัยนั้น ได้บัญญัติคำว่า เสี่ยง นี้ตรงกับคำว่า risk ในภาษาอังกฤษ. อย่างไรก็ตาม คำทั้งสองนี้มีความหมาย ไม่ตรงกันเสียทีเดียว. เพราะ risk นั้น มุ่งหมายถึง ภัย, อันตราย หรือ ปัญหา ที่มีโอกาสจะเกิดขึ้น.

วิธีการแก้ไขปัญหานี้ก็คือ คนไทยที่มีหน้าที่สื่อสารให้คนอื่นเข้าใจอย่างถูกต้องจึง ควรมีพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานสำหรับใช้ประจำตัว. เมื่อพบศัพท์ที่อ่านแล้วไม่เข้าใจ ชัดเจน ก็ควรเปิดพจนานุกรมเพื่อศึกษาความหมายของคำนั้นๆให้เข้าใจก่อน. คนไทยเหล่านี้ได้แก่

ผู้บริหาร, ครูบาอาจารย์, นักศึกษา, นักการเมือง. นักข่าว, นักเขียน, นักหนังสือพิมพ์, นัก
ประชาสัมพันธ์ ฯลฯ.

การขาดพจนานุกรมภาษาไทยที่ให้ความหมายของคำต่างๆได้อย่างชัดเจน

เมื่อกล่าวถึงคำไทยกับคำภาษาอังกฤษในหัวข้อที่ผ่านมาแล้ว ก็ขอตั้งข้อสังเกตว่า
การให้ความหมายของคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานนั้นยังค่อนข้างแคบไปบ้าง. ขอ
ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “จัดการ” ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (ชื่อเดิม) นั้น ได้นำไปไว้เป็น คำ
ย่อย ของคำ จัด ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ (แสดงเฉพาะที่เกี่ยวข้อง).

จัด ๒ ก. ตกแต่ง เช่น จัดบ้าน, ทำให้เรียบ, วางระเบียบ, เรียงตามลำดับ เช่น จัดแถว,
จัดหนังสือ, นับ เช่น จัดว่าเป็นความดี. **จัดการ** ก. ตั้งงาน, ควบคุมงาน, ดำเนินงาน....

เวลานี้เป็นที่ยอมรับและเข้าใจกันทั่วไปว่า คำว่า จัดการ นั้นตรงกับคำว่า manage.
แต่ความหมายในพจนานุกรมไทยนั้นยังไม่ได้ระบุนรายละเอียดกิจกรรมสำคัญที่ถือว่าเป็นสำหรั
การจัดการเอาไว้ครบถ้วนนัก. กิจกรรมสำคัญในการจัดการเรื่องใดๆ ประกอบด้วย การวางแผน,
การสั่งการ, การกำกับดูแลให้งานดำเนินไปตามแผน, การตรวจสอบคุณภาพของงาน, และการส่ง
มอบผลงาน. กิจกรรมเหล่านี้ถ้าหากนำมารวมอธิบายให้ครบแล้วจะทำให้ผู้ต้องการทราบ
ความหมาย ได้รับความรู้เพิ่มเติมครบถ้วนไปด้วย.

คราวนี้ลองดูคำที่มีความหมายคล้ายกันคือ **บริหาร** พจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความหมายว่า

บริหาร ก. ออกกำลัง เช่น บริหารร่างกาย, ปกครอง เช่น บริหารส่วนท้องถิ่น,
ดำเนินการ, จัดการ, เช่น บริหารธุรกิจ, กล่าวแก่. น. คำรัสตั้ง เช่น ราชบริหาร, คำแถลงไข เช่น พระ
พุทธบริหาร.

เป็นที่ทราบดีว่า คนไทยนิยมใช้คำ จัดการ และ บริหาร ในแบบแปลกๆ. ที่นิยมกันมากที่สุดคือใช้ควบกันเป็น การบริหารจัดการ แต่เมื่อก้าวถึงผู้ทำหน้าที่นี้ เรานิยมใช้คำว่า ผู้บริหาร ในความหมายกว้างๆ และ คำว่า ผู้จัดการ ในความหมายที่แคบและเป็นชื่อตำแหน่งงานมากกว่า. สำหรับพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานนั้น ได้ให้ความหมายคำ ผู้จัดการว่า น. บุคคลที่มีหน้าที่ บริหารและควบคุมดูแลกิจการ. สำหรับคำว่า ผู้บริหาร นั้น พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานไม่ได้ อธิบาย แต่อธิบายคำ ผู้บริหารท้องถิ่น ว่า น. ผู้ซึ่งได้รับเลือกตั้ง หรือ แต่งตั้งโดยความเห็นชอบของ สภาท้องถิ่นให้ทำหน้าที่บริหารกิจการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น นายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด, นายกเทศมนตรี.

แม้ว่าปัจจุบันนี้จะมีผู้จัดทำพจนานุกรมออกมาจำหน่ายหลายราย และบางรายก็อ้าง ว่าดีกว่าฉบับของราชบัณฑิตยสถานด้วย แต่โดยที่ราชบัณฑิตยสภายังทำหน้าที่ดูแลมาตรฐาน ภาษาไทยอยู่ ราชบัณฑิตยสภายังควรจัดทำพจนานุกรมให้เป็นแหล่งความรู้มาตรฐานที่น่าเชื่อถือ และเป็นคู่มือสำหรับให้คนไทยใช้ได้จริง. พจนานุกรมอีกรูปแบบหนึ่งที่ขอเสนอให้จัดทำ คือ พจนานุกรมที่เก็บเฉพาะคำที่ใช้มากในปัจจุบัน โดยรวมทั้งคำที่ใช้ทั่วไป, ใช้ในด้านธุรกิจ, การ พาณิชยกรรม, การคลัง, การบัญชี, การบริหารจัดการ, การแพทย์และสุขภาพ, สิ่งแวดล้อม, วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ฯลฯ เพื่อให้เป็นคู่มือสำหรับการให้ความรู้ในการประกอบอาชีพและพัฒนาประเทศไทยให้เจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น.

การขาดความสามารถในการเขียนภาษาไทย

เป็นที่ตระหนักกันมานานแล้วว่าคนไทยทั่วไปมีความสามารถในการเขียนน้อยลง. เราได้ยินคำปรารภบ่อยครั้งว่า คนไทยเขียนหนังสือไม่เป็นเพราะเวลาสอบก็มีแต่ข้อสอบปรนัยให้

เลือกคำตอบ หรือ ซิดถูกซิดผิดเท่านั้น. ความจริงแล้วยังมีปัจจัยอื่นๆอีกที่ทำให้คนยุคใหม่ไม่สามารถเขียนหนังสือให้ผู้อ่านเข้าใจได้. ปัจจัยอย่างแรกก็คือ โทรทัศน์ซึ่งแพร่หลายออกไปทั่วทุกหัวระแหงนั้นทำให้คนไทยได้เพลิดเพลินกับภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนแต่แสดงอารมณ์ออกอย่างชัดเจนโดยไม่ต้องอาศัยจินตนาการใดๆ. ผู้ชมได้รับสื่อเกี่ยวกับอารมณ์ทางภาพและเสียงพูดโดยตรง. แต่ในทางกลับกัน ผู้ชมเหล่านี้กลับไม่สามารถเขียนบอกได้ว่าอารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อได้เห็นภาพและได้ยินเสียงเหล่านั้นเป็นอย่างไร. ปัจจัยที่สองก็คือ ความแพร่หลายของการ์ตูนญี่ปุ่น ก็มีลักษณะเดียวกับภาพยนตร์และละครโทรทัศน์. แต่ที่เป็นปัญหาหนักกว่าคือการ์ตูนนั้นแม้จะแสดงภาพที่เลื่อนไหลตามเนื้อเรื่อง แต่ถ้อยคำในการ์ตูนนั้นมักจะแยกเป็นส่วนๆ และไม่ปะติดปะต่อกัน. ผลก็คือ นักเรียนนักศึกษาที่นิยมอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นก็จะมีนิสัยในการเขียนแบบแยกส่วนและไม่ปะติดปะต่อกันตามไปด้วย.

ปัญหาสำคัญต่อมา ก็คือรูปแบบของภาษาไทยเองที่ไม่ได้เข้มงวดด้านการใช้ประโยคให้ครบถ้วนสมบูรณ์ คือ มี ประธาน กริยา กรรม เหมือนภาษาตะวันตก. การใช้ภาษาไทยนั้น บางครั้งก็สามารถละส่วนประกอบต่างๆ ไว้ในฐานที่เข้าใจได้. ยกตัวอย่างเช่น ประโยคแรกในย่อหน้าที่ผ่านมานั้น ไม่ได้ระบุว่า ใครคือผู้ตระหนัก. รูปแบบอีกอย่างหนึ่งก็คือ ความสามารถในการเชื่อมต่อวลีต่างๆ ให้ยืดยาวออกไปด้วยคำสันธาน. บางครั้งการเชื่อมต่อไปเรื่อยๆ นี้ทำให้อ่านสับสนเพราะไม่ทราบว่าอะไรคือประธาน กริยา และ กรรม.

ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง การเขียนผลการวิจัยของนักวิจัย (ขอสงวนนามและชื่อสถาบัน) ซึ่งผู้เขียนจะต้องประเมินผลงานวิจัยมาให้พิจารณาว่าอ่านแล้วเข้าใจยากเพียงใด.

“จากการศึกษาโครงการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า 1) สภาพปัญหาอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันเกิดจากการที่เด็กและเยาวชนมีความรู้ทางเทคโนโลยีในการเข้าถึงข้อมูลทางเข้าคอมพิวเตอร์มีเสรีภาพในการแสดงออกและคิดว่าเป็นเรื่องปกติทั่วไปทำให้เด็กและเยาวชนมีพื้นที่ส่วนตัวที่ทำให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองได้รับทราบข้อมูลของเด็กและเยาวชนน้อยลง กลายเป็นความเสี่ยงต่อการชักจูงให้กระทำความผิดได้ง่ายดาย เมื่อมีการใช้เทคโนโลยีทาง

คอมพิวเตอร์ที่ไม่เหมาะสม จึงก่อให้เกิดการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของเด็กและเยาวชนในการสื่อสาร (Freedom of speech) ในทางที่ผิด อันส่งผลกระทบต่อสังคมและวัฒนธรรมในการดำเนินชีวิตที่ดี (norm of life) ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม (culture change) และทำให้การรับฟังเหตุผลต่อกันน้อยลงไปด้วยนอกจากนี้ ปัญหาอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่พบว่าผู้ใหญ่มักใช้เด็กและเยาวชนเป็นตัวแทนในการกระทำความผิด เพราะทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐจับกุมได้ยากกว่า ทำให้เด็กและเยาวชนเป็นทั้งผู้กระทำผิดและเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ในขณะเดียวกันด้วย...” (ในที่นี้ได้เว้นวรรคตามต้นฉบับทุกประการ).

ทางแก้ปัญหาการเขียนภาษาไทยนั้นง่ายนิดเดียว คือพยายามให้นักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นล่างๆ ฝึกหัดเขียนให้บ่อยขึ้น และมีเนื้อหาขำๆมากขึ้น. ปัจจุบันนี้ผู้เขียนยังมีโอกาสสอนหัวข้อสั้นๆ ของวิชาระดับปริญญาโทและเอกในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง. บางครั้งเมื่อสอนเสร็จแล้วผู้เขียนก็จำเป็นต้องออกข้อสอบด้วย. กระดาษคำตอบที่ได้รับจากนักศึกษาบางคนนั้นมิใช่ว่าจะเขียนยาวติดกันทั้งหน้าโดยไม่มีการแบ่งย่อหน้าเป็นหัวข้อตามคำถาม. ที่น่าเป็นห่วงคือ เนื้อหาคำตอบที่เขียนมานั้นอ่านไม่รู้เรื่อง.

การฝึกเขียนให้เป็นที่นี้อาจจะต้องทำเป็นขั้นเป็นตอน. หากกระทรวงศึกษาธิการจะกำหนดให้ครูสอนวิชาการเขียนให้นักเรียนทุกคนเรียนแล้วเขียนเป็นจริงๆนั้น จำเป็นที่กระทรวงฯ จะต้องฝึกอบรมครูผู้สอนก่อน. ดังนั้นขั้นแรกสุดของการแก้ปัญหา ก็คือการฝึกครูทุกคนให้เข้าใจรูปแบบของการเขียนประเภทต่างๆ และเขียนเป็นจริง. ต่อจากนั้น ก็จะต้องให้ครูเรียน วิชาการสอนการเขียน ด้วย. เพราะการเขียนเป็น กับ การสอนการเขียน นั้น ต้องใช้ทักษะความสามารถที่ต่างกัน. ต่อจากนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่ครูจะต้องไปสอนนักเรียนให้เขียนให้เป็นต่อไป.

การไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอน

ครูและผู้เชี่ยวชาญภาษาไทยทั้งหลายบอกผู้เขียนว่าการเขียนภาษาไทยนั้นไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้ยุ่งรัง. เครื่องหมายวรรคตอนที่เรารู้ว่าใช้กันในภาษาอังกฤษ มีอยู่หลายเครื่องหมายด้วยกัน เช่น จุลภาค (,), มหัพภาค (.), ประจัญjit (?:), อัฒภาค (;), มหัพภาคคู่ (:), อัศเจรีย์ (!), เครื่องหมายคำพูด (“”). ภาษาไทยแต่เดิมนั้นไม่ได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนก็จริงอยู่ แต่ก็ไม่น่าจะเป็นข้อขัดข้องอะไรถ้าจะมีผู้นำเครื่องหมายวรรคตอนมาใช้ในการเขียนภาษาไทยเพื่อให้การสื่อสารนั้นเข้าใจตรงกันได้ง่ายขึ้น. โดยปกติแล้วอาจารย์ภาษาไทยมักสอนว่า เวลาพิมพ์เอกสารนั้นให้กดแป้นเว้นวรรคครั้งเดียวหากต้องการแยกวลี และ ให้เว้นวรรคสองครั้งเมื่อต้องการขึ้นประโยคใหม่. ในยุคที่เราใช้เครื่องพิมพ์ดีดในการพิมพ์เอกสารนั้น วิธีการที่อาจารย์ไทยสอนนั้นใช้ได้จริง. ครั้นถึงสมัยปัจจุบัน ที่ใช้โปรแกรมประมวลคำ (word processing program) ซึ่งเราสามารถตั้งให้คอมพิวเตอร์แสดงผลการพิมพ์แต่ละบรรทัดให้เสมอกันทั้งทางด้านซ้ายและด้านขวาของกระดาษแล้ว วิธีการที่อาจารย์ไทยสอนนั้นก็ใช้ไม่ได้ เพราะโปรแกรมอาจจะเลือกเว้นวรรคให้ตรงจุดใดในข้อความก็ได้ และ เว้นห่างเท่าใดก็ได้. นอกจากนั้นยังมีปัญหาการตัดคำที่อยู่ท้ายบรรทัดเพื่อขึ้นบรรทัดใหม่อีกด้วย. เมื่อเป็นเช่นนี้ การไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนกำกับในการเขียนภาษาไทยจึงทำให้ผู้อ่านต้องใช้เวลานานในการทำความเข้าใจเนื้อหาที่พิมพ์อยู่บนกระดาษ.

ทางแก้ง่ายๆ ก็คือวิธีที่ผู้เขียนใช้ในที่นี่ ก็คือใช้เครื่องหมายวรรคตอนเข้าช่วยเพื่อให้เห็นว่าแต่ละประโยคนั้นจบลงที่ใด. ผู้เขียนหนังสือหลายคนเคร่งครัดต่อการไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนมาก. แม้แต่เวลาเขียนชื่อชาวต่างชาติเป็นภาษาไทยก็ไม่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนคั่นระหว่างชื่อของแต่ละคน. ผู้เขียนหนังสือลักษณะนี้อาจจะลืมไปว่า ชาวต่างชาติ บางคนก็มีชื่อเพียงชื่อเดียว, บางคนก็มีทั้งชื่อตัวและนามสกุล, และ บางคนยังมีชื่อตัว และ ชื่อสกุลอีกหลายชื่อด้วย. ยกตัวอย่างเช่น สูดยอคนักมวยสากลของโลก ได้แก่ แมนนี่ บาเกียว รอคกี มาเซียโน โจ หลุยส์ โมฮัมหมัด อาลี โจ ฟราเซียร์. รายชื่อเหล่านี้หากใช้เครื่องหมายจุลภาคคั่นแล้วก็จะอ่านง่ายขึ้นมาก. อย่างไรก็ตามการอ่านจะง่ายกว่า หากเปลี่ยนวิธีเขียนภาษาไทยให้มีเครื่องหมายวรรคตอนเหมือนที่ใช้ในการเขียนบทความนี้.

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนนั้น ความจริงก็มีใช้อยู่แล้วในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน เพราะถ้าหากไม่ใช้แล้วก็คงไม่มีใครอ่านพจนานุกรมรู้เรื่องแน่.

การแก้ไขการเขียนข้อความภาษาไทยให้มีเครื่องหมายวรรคตอนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย. ก่อนหน้าที่ผู้เขียนจะเขียนภาษาไทยด้วยเครื่องหมายวรรคตอนได้คล่องนั้น ต้องลองผิดลองถูกหลายครั้ง. ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะอักษณลักษณะของภาษาไทยที่สามารถละประธานและกรรมในประโยคต่างๆ ได้นั่นเอง. ผู้เขียนไม่บังอาจเสนอให้เปลี่ยนวิธีการเขียน แต่ใคร่ขอเสนอให้เป็นทางเลือกสำหรับผู้ที่ยากจะใช้เครื่องหมายวรรคตอน. ไม่ใช่ปฏิเสธหมดว่าบทความที่ใช้เครื่องหมายวรรคตอนเป็นบทความที่ผิดมาตรฐาน.

การใช้โปรแกรมประมวลคำ

การใช้โปรแกรมประมวลคำสำหรับพิมพ์เอกสาร, ข้อความ, หนังสือราชการ, เรื่องราวต่างๆ ฯลฯ เป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับปัจจุบันนี้อยู่แล้ว. การที่โปรแกรมประมวลคำกลายเป็นปัญหาในที่นี้นั้นมาจากวิธีการใช้ของผู้พิมพ์เอกสารต่างหาก. การทำความเข้าใจปัญหานี้ต้องเริ่มต้นพิจารณาจากความสามารถสำคัญของโปรแกรมประมวลคำต่อไปนี้...

- ความสามารถในการเก็บแฟ้มเอกสารที่พิมพ์แล้วไว้ในหน่วยเก็บข้อมูล และสามารถนำแฟ้มเอกสารนั้นมาใช้ใหม่ได้.
- ความสามารถในการแก้ไข, ถัดลอก, ตัดต่อ, ตัดแปะ หรือ เปลี่ยนแปลงข้อความ.
- ความสามารถในการตรวจคำสะกดการันต์และแสดงว่าคำใดพิมพ์ผิดบ้าง.
- ความสามารถในการนำภาพต่างๆมาวางในเอกสาร เช่น นำภาพลายมือชื่อที่จัดเก็บไว้ในหน่วยเก็บข้อมูลมาวางไว้ในช่องลายมือชื่อในจดหมายหรือหนังสือราชการ.

ความสามารถเหล่านี้ทำให้มีปัญหาในการพิมพ์หนังสือราชการในปัจจุบัน. ปัญหาแรกก็คือ พนักงานที่ได้รับร่างหนังสือราชการมาพิมพ์นั้น เมื่อเห็นว่าเคยพิมพ์หนังสือราชการ

ลักษณะนี้มาแล้ว ก็มักจะเรียกเพิ่มเติมจากหน่วยเก็บข้อมูลขึ้นมาแก้ไข. ปัญหาคือหากพนักงานไม่รอบคอบพอ ก็อาจจะลืมแก้ไขชื่อผู้รับ หรือ แก้ไขข้อความสำคัญที่ไม่ตรงกัน. หากหัวหน้าส่วนราชการไม่ได้พิจารณาและลงลายมือชื่อไปก็อาจจะเกิดความเสียหายได้. ปัญหาคล้ายกันนี้ยังเกิดขึ้นในวงการศึกษามาก เมื่อนักศึกษาคัดลอกรายงาน โครงการหรือวิทยานิพนธ์จากแฟ้มต่างๆมาตัดแปะเพื่อให้ดูเหมือนเป็นผลงานของตนเอง ทั้งๆที่นักศึกษาทำเป็นแต่เพียงการตัดแปะเท่านั้น.

ปัญหาของการพิมพ์ประกาศที่สองก็คือ การที่พนักงานตรวจทานเฉพาะคำหรือข้อความที่โปรแกรมประมวลคำจัดเส้นใต้ด้วยสีแดงเพื่อเตือนว่าเป็นคำที่สะกดผิด. หากพนักงานแก้ไขจุดที่สะกดผิดเรียบร้อยแล้วและไม่พบที่ผิดอื่นแล้ว ก็มักจะไม่ได้ตรวจทานเอกสารนั้นกับต้นฉบับอีก และอาจจะไม่ทราบว่าคนไม่ได้พิมพ์คำบางคำเช่น **ไม่**. การตกคำสำคัญนี้ไปอาจทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวงได้.

การที่ผู้บริหารลงลายมือชื่อและสแกนเก็บเป็นแฟ้มภาพสำหรับใช้วางบนจดหมายหรือเอกสารราชการนั้น แม้จะเป็นความสะดวก แต่ก็จะต้องควบคุมการใช้แฟ้มภาพลายมือชื่อรวมทั้งควบคุมการใช้ให้ดี เพราะพนักงานที่ไม่สุจริตอาจแอบนำแฟ้มลายมือชื่อไปใช้ในทางที่ผิดได้.

แนวทางแก้ไขปัญหานี้ก็คือทุกหน่วยงานจะต้องกำหนดกระบวนการงานที่เกี่ยวข้องกับการพิมพ์เอกสารต่างๆให้มีความรัดกุมและไม่เปิดช่องให้พนักงานกระทำการที่ไม่สุจริต หรือทำงานอย่างเลินเล่อจนเกิดปัญหาได้. เมื่อกำหนดกระบวนการที่ชัดเจนแล้ว ผู้บริหารก็ต้องจัดให้พนักงานที่เกี่ยวข้องกับการพิมพ์เอกสารทุกคนได้รับการฝึกอบรมให้สามารถจัดเตรียมเอกสารต่างๆได้อย่างถูกต้องตรงตามกระบวนการ และ ต้องตรวจทานเอกสารต่างๆอย่างรอบคอบ.

สรุป

ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสื่อสารของมนุษย์. ปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้ภาษาไทยที่นำเสนอทั้งหกประเด็นข้างต้นนั้น อาจสรุปได้ว่าเป็นเพราะคนไทยไม่สนใจใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องทั้งในด้านการรู้จักความหมายของคำต่างๆอย่างแท้จริง, การรู้จักเลือกคำมาใช้ให้ถูกกาลเทศะ และ การสะกดการันต์ให้ถูกต้อง. ปัญหาเหล่านี้เกิดจากการไม่ใส่ใจของคนไทยโดยรวมที่จะศึกษาความหมายของคำจากพจนานุกรม. การสื่อสารของคนไทยจึงมักจะไม่ชัดเจน ทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจว่าผู้ส่งสารต้องการอะไร. ผลก็คือทำให้เป็นการง่ายที่ผู้ไม่หวังดีสามารถหลอกลวงผู้อื่นได้ หรือ ผู้รับคำสั่งปฏิบัติงานผิดพลาดเพราะเข้าใจความหมายของคำคลาดเคลื่อน. การแก้ไขเรื่องนี้เป็นงานที่ต้องอาศัยครูอาจารย์ทุกคนไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยหรือไม่ที่จะต้องพยายามผนวกรวมวิธีการใช้คำไทยที่ถูกต้องเข้าไปในบทเรียน และ จะต้องเน้นให้นักเรียนนักศึกษารู้จักการใช้คำอย่างถูกต้องด้วย. อนึ่ง ครูอาจารย์ทุกคนจะต้องมีพจนานุกรมฉบับมาตรฐานของราชบัณฑิตยสถานเป็นเครื่องมือสำคัญ หากขี้ใจความหมายของคำใด ก็จะต้องเร่งรีบค้นหาและทำความเข้าใจคำนั้นๆก่อนใช้ทุกครั้ง. หากทำได้เช่นนี้ ก็จะทำให้การใช้ภาษาของคนไทยดีขึ้น และ คนไทยเองก็จะสามารถคิดวิเคราะห์เรื่องต่างๆ ได้อย่างชัดเจนมากขึ้นด้วย.

